

Žaloba byla zadána na exekučním soudě, okresním soudě v K. Tento soud svým oddělením IV. uznal podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a vyvrátil uplatňovanou zmatečnost v důvodech: Důvod zmatečnosti podle § 477 čís. 3 spatřuje odvolatel v tom, že podle § 17, druhý odstavec, ex. ř. přísluší exekučnímu soudu projednávat a rozhodovat všechny spory za řízení exekučního a z něho vzniklé, pokud není v exekučním řádě prohlášen jiný soud za příslušný a že v souzeném případě jde o spor vzniklý z exekučního řízení E IX 6409/30, pro nějž jest podle jednacího řádu příslušným okresní soud v K. oddělení IX. Uplatňované zmatečnosti tu není, ježto exekučním soudem jest okresní soud v K. U tohoto soudu byla žaloba podána, takže tento soud jest příslušný k rozhodnutí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

důvodech:

Dovolání především vytýká, že odvolací soud neprávem zavrhl dovolání, pokud bylo opřeno o zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s., ale činí tak neprávem, ana podle § 26 odst. 3 org. zák. a § 28 j. řádu není platnost úředního jednání soudce nebo senátu dotčena tím, že tento úkon měl být podle rozvrhu práce předsevzat jiným soudním oddělením téhož soudu.

Dále vytýká dovolání napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení věci, nelze mu však ani v tomto bodu dáti za pravdu. Jde o zápornou žalobu určovací, jež jest na místě, když někdo uplatňuje právo a tím současně ohrožuje právo žalobcovo. Jest zjištěno, že žalovaný, jenž si dal soudně zabavit pohledávku více méně 6.000 Kč, příslušející prý dlužníku Alexandru T-ovi proti žalujícímu spolku, žádal na něm dopisem ze dne 30. prosince 1930, by zabavený podpůrný příspěvek byl mu svého času vyplacen do jeho rukou, a že na vysvětlující dopis právního zástupce žalující strany ze dne 12. ledna 1931, že Alexandr T. podle §§ 2 a 12 stanov nemá nížádný nárok, neodpověděl. Žalovaný tedy trvá na svém domnělém nároku, čemuž odpovídá i stanovisko zaujaté v tomto sporu a uplatňuje tedy nejen právo, nýbrž ohrožuje tím i soukromé právo žalobce. Jest proto žalobce oprávněn žádati, by zjedнан byl pevný základ pro právní vztahy stran a by se tím do vzájemných právních poměrů, jež byly zneklidněny osobováním si práva žalovaným, zase vrátil žádoucí klid. Zájem žalujícího spolku na odstranění této právní nejistoty jest naléhavý, ano nelze na něm žádati, by čekal, až zabavená pohledávka dospěje a žalovaný bude moci podati poddlužnickou žalobu.

Čís. 12508.

Žalobce není oprávněn odvolati se proti odůvodnění rozsudečného výroku, jímž bylo žalobě vyhověno.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).
Na zdržení lze žalovati, aniž třeba průkazu nebezpečí, že čin bude opakován.

Činy zakázané zvláštními zákazy zákona o nekalé soutěži mohou se přičítati i všeobecné normě § 1.

Jde o příkoří ve smyslu § 16 zák., podkládalo-li se žalobci ve vývěscích, třebas i nepřímo, jednání trestné, podvodné a úmyslné klamání obecnstva.

Soudu není zabráněno, určití výši náhrady, třebas žalovaný nenařádal nic proti její výši, popřev vůbec nárok na náhradu za příkoří.

Náhrada za příkoří má býti jen vyvážením immateriálních újem, nikoliv náhradou materiální škody.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1933, Rv I 2305/31.)

Firma Baťa domáhala se na žalované obuvnické firmě, by žalovaná byla uznána povinnou, odstraniti ze svého výkladu články s nadpisem: »Baťas Lackschuhe aus Wachstuch« v periodickém tiskopise A. a případné další články obsahující štvání proti žalující firmě, dále zaplatiti žalující straně 10.000 Kč, jako náhradu škody podle § 16 odst. 1—3 a dále 10.000 Kč jako odškodnění podle § 16 odst. 4 zák. proti nekalé soutěži. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě potud, že uznal žalovanou firmu povinnou zdržeti se v budoucnosti vyvěšování článku s nápisem: »Baťas Lackschuhe aus Wachstuch«, uveřejněního v periodickém tiskopisu A. a jiných případných článků, obsahujících štvání proti žalující firmě, ve výkladu svého obchodu, a dále zaplatiti žalující straně jako odškodnění za utrpěné příkoří 5.000 Kč a vyslovil, že jest žalobkyně oprávněna uveřejniti rozsudek na útraty žalované ve čtyřech časopisech uvedených v rozsudku. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany. Důvody: Žalovaná strana vyvěsila, jak je nesporno, ve výloze svého závodu dva z novin vystřižené články urážlivého obsahu, týkající se žalující strany a soud první stolice shledal v jednání tom nekalou soutěž ve smyslu §§ 1 a 10, uznáv, že se žalovaná strana dostala tím v rozpor s dobrými mravy soutěže, rozšiřujíc o poměrech podniku žalující strany údaje, způsobilé ji poškoditi, poněvadž, i když byla zjištěna částečná pravdivost tvrzení, obsaženého v člancích těch ohledně kvality t. zv. taneční polobotky, ostatní jich obsah štvavým způsobem obviňuje žalobkyni přímo z podvodu a z trestného jednání a přesahuje tak rozsah přípustné obrany soutěžitelské na straně žalované strany proti klamavé a tudíž též nekalé soutěži žalobkyně. Podle uvedeného rozhodným jest v souzeném případě obsah závadných článků, jehož posouzení je právním úkonem soudu, který proto zcela nesprávně napadán jest v odvolání strany žalované i z důvodu kusosti řízení a nesprávného hodnocení důkazů. A v tomto směru souhlasí odvolací soud úplně s názorem soudu první stolice, že články ty jsou zřejmě urážlivého obsahu, obviňují žalobkyni z trestného jednání a svou štvavou tendencí jsou způsobilé žalobkyni

ve veřejném mínění poškoditi. Co v tom ohledu proti tomu odvolání žalované strany v rámci svých odvolacích důvodů uvádí, nestačí k vyvrácení neb k otřesení tohoto názoru, jenž vyplývá přímo z obsahu článků a nepotřebuje dalších důkazů ani vývodů ve směrech žalovanou stranou uplatňovaných, zejména pokud jde o otázku, jde-li o poměr soutěžitelský, jde-li o slušnou obranu, jde-li o způsobilost poškození a o vědomí této způsobilosti. Tím, že žalovaná články ty ve výloze svého soutěžitelského závodu veřejně vyvěsila, rozšiřovala jejich obsah ve zřejmém úmyslu své konkurentce tím uškoditi a překročila tím meze přípustné obrany proti reklamě žalující strany, bez ohledu na částečnou věcnou správnost výtek týkajících se zpracovaného materiálu, neboť články ty právě vedle těchto správných výtek obsahují urážlivá další tvrzení, k jichž rozšiřování žalovaná strana nebyla oprávněna, tím méně nucena, tak že její jednání spadá pod § 10, v každém případě však pod § 1 zák. o nek. sout. Poněvadž jednáním tím žalobkyně mohla býti materiálně poškozena a bylo jí zřejmě učiněno příkoří a podle § 16 zák. o nek. sout. o tom, zda škoda vznikla, o její výši po případě důvodnosti a výši rozhoduje soud podle volného uvážení a podle okolností, nebylo třeba ani v tom směru další důkazy prováděti a pokládá odvolací soud příslušný výrok soudu první stolice za zcela důvodný a přiměřený, shledávaje odvolání obou stran i v tomto bodě neoprávněným. Pokud odvolání strany žalované v jednotlivostech poukazuje k tomu, že není prokázáno opakování, že § 1 zák. o nek. sout. je vyloučen použitím § 10 cit. zák., že k odsouzení je zapotřebí subjektivní viny žalovaného a že není tu podkladu pro uveřejnění rozsudku, stačí připomenouti, že nebezpečí možného opakování v budoucnosti dáno je již stanoviskem zaujatým žalovanou stranou v tomto sporu, v němž dokazuje a hájí přípustnost vytýkaného jí jednání, že současné podřazení i pod § 10, i pod § 1 cit. zák. je literaturou i judikaturou všeobecně uznáváno, že subjektivní vědomí o způsobilosti poškození soutěžící žalobkyně vyvěšením oněch urážlivých článků je jednak v souzeném případě zjevné, jednak obzvláště pro použití § 1 cit. zák. vůbec nezávažné, a že použití § 13 cit. zák. o uveřejnění rozsudku je v souzeném případě odůvodněno tím, že uveřejnění novinářských výstřížků ve veřejném výkladě umožnilo nekontrolovatelnému počtu osob jich přečtení, jež právem může býti odčiněno jen zase uveřejněním rozsudku proti žalované straně z toho právě důvodu vynesení; žalobkyni do-
stává se tím spravedlivé satisfakce a žalované případného potrestání.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání ani té ani oné strany.

D ů v o d y:

Ani po právní stránce nelze odvolacímu rozsudku nic vytýkati. Nárok zdržovací nepředpokládá nebezpečí opakování. To zákon nestanoví. Na zdržení lze žalovat podle zákonů, aniž potřebí průkazu nebezpečí, že čin bude opakován. To plyne z §§ 1, 10, 11, 12, 13, 14 zák. o nek. soutěži, v nichž nikde se nestanoví jako podmínka žaloby

zdržovací nebezpečí opakování činu. Ostatně lze dáti za pravdu odvolacímu soudu, usuzuje-li z toho, že žalovaná firma pokládá své jednání za pouhou a to dovolenou obranu, na to, že v takové obraně bude také pokračovati. Chce-li žalovaná své jednání podřadit výhradně jen pod ustanovení druhého odstavce § 10 zák. o nekalé soutěži, přehlíží, že nebyla zjištěna pravdivost všech údajů ve sporných vývěscích. Vždyť první vývěsek označuje tučným nadpisem lakovou botku žalující firmy jako botku z voskovaného plátna, ač z lakového plátna je vyroben jen její opatek. Dále se uvádí ve vývěsku, že bota není správně zhotovena, že polští obuvníci by mohli vyrobiti boty laciněji než Baťa, ale že to nečiní, aby kupci, kteří chtějí koupit lacinou botu, nebyli šizeni, a aby oni nebyli poháněni k trestní zodpovědnosti. Ve vývěsku se tedy podkládá žalobkyni dokonce jednání trestné, podvod, ale pravdivost toho prokázána nebyla. Také druhý vývěsek obsahuje údaje, jichž pravdivost ani dokázána, ba ani tvrzena nebyla, zejména, že sporná Baťova botka není ani hezká. že kupec musí být přesvědčen, že má kožený podpatek a že se kupec Baťovou reklamou omračuje. Nižší soudy správně zdůraznily, že ve vývěscích je žalující firma viněna z trestného jednání (podvodu), které prokázáno nebylo. Proto nerozhoduje při podřazení činu pod první odstavec § 10, zda žalovaná byla nucena okolnostmi k vyvěšení oněch novinářských článků, by informovala své odběratele o nekalé soutěži žalující. Není pouhou obranou, byla-li žalobkyně viněna z trestného jednání, které nebylo prokázáno. To byl údaj nepravdivý vedle jiných nepravdivých údajů, po případě údajů, jichž pravost byla tvrzena a prokázána. Šlo tedy o nadsázku, o zkreslení a proto o nepravdu. Proto se žalovaná marně dovolává toho, že prokázala pravdu svých údajů, že k nim byla nucena a že nešlo o soutěž, nýbrž o pouhou obranu. Nesejde také na tom, zda vývody vývěsků může býti ohrožen žalobkynin podnik ve značné míře. To vše zákon nepředpokládá při skutkové podstatě podle prvního odstavce § 10, nýbrž při skutkové podstatě podle druhého odstavce. Není a nebylo třeba řešiti otázku, zda se žalující firma sama dopustila nekalé reklamy. Nižší soudy nadbytečně tuto otázku přetřásaly. O případ § 10 odst. (2) zákona o nekalé soutěži mohlo jíti jen tehdy, kdyby se žalovaná omezila na údaje pravdivé, nic nepravdivého nepříčinila, nenadsazovala a nezkreslovala. Nadpis laková bota z voskového plátna a ostatní shora uvedené údaje, jichž pravdivost nebyla zjištěna, zejména insinuace podvodu vylučují podřazení pod druhý odstavec § 10, i když se vývěsky posuzují jako celky.

Žalovaná nemá pravdu ani v tom, že neměla být odsouzena k náhradě za utrpěné příkoří. Podle § 16 zák. může být vedle náhrady škody materiální přiznána žalobci také náhrada škody immateriální za utrpěné příkoří. Takovým příkořím je jistě, podkládalo-li se žalující firmě ve vývěscích dokonce, třebas nepřímo, jednání trestné, podvodné a úmyslné klamání obecnstva. Nelze říci, že náhradou za příkoří v takovém případě byl přiznán žalující firmě *n e d o v o l e n ý p r o s p ě c h*. Zákon ponechává uvážení soudu, má-li býti žalovaný odsouzen k uve-

řejnění rozsudku (§ 18). Takové odsouzení je na místě zejména, má-li se jím zjednatí žalobci dostiučinění a opraviti škodlivý dojem a škodlivé následky činu. Žalobkyni záleží právem na tom, aby dojem vzbuzený oněmi vývěsky byl u obecnstva zahlazen a tím se jí dostalo dostiučinění. Pokud žalovaný odporuje dovoláním výslovně příslušné části výroku rozsudkového, poukazuje se na § 40 (4) ve spojení s § 18 zák. o nek. sout., jímž vyloučen je další opravný prostředek, tudíž i dovolání. Jinak nezáleží na tom, zda lze čin žalované posuzovati také s hlediska § 1 zákona o nek. soutěži. Ostatně i v tom mají nižší soudy pravdu, že činy zakázané zvláštními zákazy zákona o nekalé soutěži mohou se přičítati i všeobecné normě § 1.

K dovolání žalující firmy: Tato si stěžuje jednak do toho, že se nižší soudy v důvodech zabývají tím, že ona sama se dopustila nekalé reklamy, a jednak do toho, že jí byla přisouzena za utrpěné příkoří jen náhrada 5.000 Kč místo žádaných 10.000 Kč. V onom směru právem pokládá odvolací soud odvolání za nepřipustné. Předmětem odvolání a nápravy může být jen rozsudečný nález. Jen jím se rozhoduje o nároku žalobním a jen ten tvoří právo mezi stranami, jen on nabývá moci práva. Plyne to z § 414 c. ř. s., jenž rozeznává rozsudek (nález) od důvodů, z § 417 c. ř. s., který nařizuje oddělení nálezu od důvodů. Také v § 461 c. ř. s. připouští se odvolání do rozsudku nikoli do důvodů, podle § 467 c. ř. s. jest navrhnouti buď zrušení nebo změnu rozsudku a tím lze rozuměti opět jen nález rozsudečný. Také § 462 c. ř. s. praví, že přezkoumati jest r o z h o d n u t í nižších soudů, tedy opět jen správnost samého nálezu. Proto odvolání proti odůvodnění rozsudečného výroku, jímž žalobě bylo vyhověno, není pro žalobce přípustné. Tak správně usoudil odvolací soud, aniž by se v té příčině věcně zabýval odvolacími vývody žalobcovými. Správně měl ovšem odvolací soud odvolání v této příčině odmítnout usnesením pro nepřipustnost a proti takovému usnesení není ani přípustný opravný prostředek podle § 519 c. ř. s.

Ani dovolání do výše přiznané náhrady za dostiučinění není opodstatněno. Že žalovaná nic nenamítala proti výši náhrady, nebrání soudu jednak, aby ji podle svého volného uvážení určil, jednak však žalovaná tím, že nárok na náhradu za příkoří vůbec popřela, popřela jej i co do výše. Jinak však souhlasí odvolací soud s náhradou 5.000 Kč přiznanou nižšími soudy, ježto zjištěné příkoří, třeba bylo hrubé, je dostatečně vyváženo přiznanou částkou. Náhrada za příkoří má býti jen vyvážením immateriálních újem, ne tedy náhradou škody materiální, a proto náhrada za příkoří má býti přiměřena oněm immateriálním újmám. S tohoto hlediska stačí však přiznaná částka, ježto je přiměřena příkoří, které bylo způsobeno žalující firmě.

Čís. 12509.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Předpokladem příhody v dopravě jest, by se příhoda stala v době do ukončení dopravy.